

» Θεὸς θὰ ἔχῃ εὐσπλαγχνίαν. Εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπάρχουσιν » ἐπίσης θαρραλέοι νὰ πολεμήσωσιν ἔτοιμοι, καὶ ἄλλοι, ἢν » ἀποθνήσκωσι, διὰς τὴν πατρίδα ἔχουσιν στήθη.

«Εἰς τὰ δύλα κτλ.»

Ἐν Ζακύνθῳ Ἰούνιος 1889.

Σ. ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ.

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΩΝ.

(Συνέχεια προηγ. φυλλαδίου.)

Αὗται εἰσιν αἱ γενικώτεραι ἀφορμαὶ καὶ κυριώτεροι λόγοι πρὸς τὴν σπανιότητα τῶν γραμματοσήμων. Ἡ ἐπικρατοῦσα ἰδέα, ὅτι αὕτη προέρχεται ἐκ τῆς ἀποστάσεως τῶν χωρῶν, στερεῖται τελείως ἀληθείᾳς διότι ἡ ναυτιλία καὶ αἱ διειθνεῖς σχέσεις ἀπεσκοράκισαν τὴν ἀφορμὴν ταύτην· ἐάν δὲ ποτε συμβῇ τὰ γραμματόσημα ἔθνους τινὸς ἀπομεμακρυσμένου νὰ εἴνε σπάνια, τοῦτο πηγάδει οὐχὶ ἐκ τῆς ἀποστάσεως, ἀλλὰ τῆς ὀλιγότητος τῶν σχέσεων. Καὶ αὕτη δὲ ἡ παλαιότης ὀλίγῳ μόνον ἴσχυει καθ' ὅτι δέσφι παλαιῶς καὶ ἀν ἔξεδόθησαν ἐκεῖνα, ἡ εὐρύτης τῶν σχέσεων διασπείρει αὐτὰ πανταχοῦ καὶ καθίστησι κοινά. — Παρὰ τὰς προεκτεθείσας δύμας περιπτώσεις τῆς σπανιότητος, συχνάκις εἰδίκοι ὅλως λόγοι διὰ τινα γραμματόσημα ἐπιταττούσι ταύτην. Διότι παρατηρητέον τῆς εἰδικότητος ταύτης ἐν τῆς Barbados ('Αντίλλης) εἴνε ἐκ τῶν δεδιγχασμένων, ἐξ ὧν εἰκότως ὀλίγα ὑπάρχουσιν· ἐπειδὴ ἐπὶ τοσούτῳ μόνον ἐκυκλοφόρησαν τοιαῦτα, ἐφ' ὅσῳ ὑρίστατο ἡ ἀνάγκη τῆς χρήσεως γραμματοσήμων μετὰ τῆς τιμῆς, ἥτις ἐπεγράφῃ ἀμα δ' ὅλως ἐπληρώθη κανονικῶς ἡ ἀνάγκη—δηλ. ἐξεδόθη τὸ κατάλληλον γραμματόσημον—ἐξέλιπον καὶ ταῦτα. Ωσαύτως ἐκ τῶν σπανιωτέρων κατέστη τὸ ἐξ ἐπιτακτικῆς ἐπίσης ἀνάγκης προελθόν μετὰ χειρογράφου ἐπιγεγραμμένης τιμῆς. ἐν τῆς Grīqua land καὶ ἄλλα ἄλλως

'Αλλ' ἡ σπανιότης τῶν γραμματοσήμων παρέσχε λαβὴν πολλοῖς πρὸς ἀπομιμήσεις αὐτῶν. Ἐπειδὴ δηλ. τὰ σπάνια ταῦτα εἰσὶ δυσευρετώτατα, ἐνίστε καὶ ἀνύπαρκτα πλέον, ἐπομένως δὲ κενὸς ὁ τόπος αὐτῶν ἐν ταῖς συλλογαῖς θὰ ἔμενε, καὶ ἀσχημός θέα θὰ προήρχετο ἐκ τῆς ἐλλείψεως ταύτης, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἄλλα, κατέχοντα τὰς οἰκείας αὐτῶν θέσεις, διὰ ταῦτα πρὸς ἀπόκρουσιν τοῦ ἀσχήμου ἐπενοήθησαν αἱ ἀπομιμήσεις. Τότε τὰ δι' ἀπομιμήσεως καταλαμβάνουσι τὰς θέσεις τῶν σπανίων. Ἐπομένως τοιαύτας ἀπομιμήσεις κατέχομεν πλείστας, ἀτε πολλῶν καὶ τῶν σπανίων 'Αλλ' οἱ ἐμπόροι τῶν γραμματοσήμων καταχρώμενοι πολλάκις τὴν εὔπιστίαν καὶ ἀγνοίαν τῶν πελατῶν τῶν πωλοῦσι τὰ φευδῆς ὡς ἀληθῆ. Οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ τινες ἀσυνειδητότεροι ἀπομιμήθησαν οὐχὶ παλαιὰ καὶ δυσεύρετα, ἀλλ' αὐτὰ τὰ ἐνέργειά, καὶ πωλοῦσι ταῦτα εἰς τὴν τιμὴν τῶν ἀληθῶν, ὡς ὅν-

τως ἀληθῆ, ἥτοι ἀκριβῶς παραποίησιν τῶν γραμματοσήμων ἐποιήσαντο. Ἐπειδὴ δὲ βεβαίως τὰ γραμματόσημα ἐκπροσώπωνται ἀξίαν, ἡ παραποίησις αὐτῶν ἔθεωρήθη ἔγκλημα καὶ κατὰ τοὺς νόμους τιμωρεῖται. ¹⁾ ἀναφερθεὶς κ. J. W. Palmer θεωρεῖται ὁ ἀπηνόστερος διώκτης τῶν παρακεραργμένων γραμματοσήμων, καὶ ἄλλοτε δὲ ἐχρημάτισεν εἰσηγητής νομοσχεδίου τινος ἐν τῇ Ἀγγλικῇ βουλῇ, περὶ παραποίησεως τῶν γραμματοσήμων, ἐπιφορτισθεὶς πρὸς τοῦτο ὑπ' αὐτῆς τῆς Κυβερνήσεως.

Ἡ κυριωτέρα χώρα τῶν παραποίησεων ἐστὶν ἡ Γερμανία. Μυριάδες κιβδήλων κυκλοφοροῦσι καὶ δυσυπολόγιστα ἀποβαίνουσι τὰ πασαχαραχθέντα. Καὶ τὰ ἐλαχιστον σπανίζοντα παρεχαράχθησαν. Τὰ τῆς Belgedorf, Heligoland, Ἰταλίας 1863, Ἰαπωνικοῦ κράτους, Λιβέκης, Mecklemburg ἀμφοτέρων (Schwerin καὶ Strelitz), Modena Oldenburg, Parma καὶ ἔτερα τότα ἐκ τῆς Εὐρώπης ἐκιδηλεύθησαν. "Απειρχ δ" ἀπαντῶνται τὰ παραπεποιημένα τῶν Ἀμερικανικῶν ἔθνων, καθ' ὅτι τὰ πλεῖστα τῶν τοιούτων εἰσὶ σπάνια — 'Αλλὰ θέλει δὲ τις ἐρωτήσει πῶς διακρίνομεν τὰ κιβδήλων τῶν γηησίων. Ἰδού λοιπόν. Πρώτιστον τεκμήριον τῆς κιβδηλίας τῶν προκύπτει ἐκ τῆς ἀνυπαρξίας ἐπ' αὐτῶν τῶν ταχυδρομικῶν σφραγίδων, ἀτε μὴ προβάσης τῆς ἀσυνειδητίας τῶν κιβδηλοποιῶν μέχρι τοῦ σημείου τούτου. Κατὰ τοῦτο καταρτίζων τις συλλογὴν δέον ν' ἀποφεύγῃ τὰ ἀσφράγιστα. Δεύτερον τὸ λίαν καινουργές αὐτῶν διέτι γραμματόσημον τοῦ 1850, τόσῳ καινουργές καὶ καθάριον, ώσει χθὲς ἐξῆλθε τοῦ ταχυδρομείου, βεβιότατα προκαλεῖ ὑπονοίας. "Ισης δὲ δυνάμεως πρὸς ταῦτα ἐνδείξις ἐξάγεται καὶ ἐκ τῆς τεχνικῆς ἐπεξεργασίας τῶν γραμματοσήμων. Καθ' ὅτι οἱ ἀπομιμηταί, εἴτε εἰς ἀδαημοσύνης, εἴτε καὶ ἐν μέρει ἀφροντιστοῦντες, συχνάκις ἀποτυγχάνουσιν ἐν τῇ καλλιτεχνικῇ ἀπομιμήσει καὶ τελειότητι τοῦ γραμματοσήμου, ὥστε εύκολώτατα διαφαίνεται ἡ κιβδηλία αὐτῶν. Δὲν ὑπάρχει δὲ ἀνάγκη τῆς γνώσεως τῆς καλλιτεχνίας τοῦ πρωτοτύπου, πρὸς διάγνωσιν τοῦ φευδῆς, διότι, ὡς εἶπον, ὑπάρχει σταθερός τις βαθμὸς ἐπεξεργασίας, ἐν τοῖς γραμματοσήμοις, ὑπὸ τὸν δόποιον σχεδὸν πάντοτε γίγνονται αἱ ἀπομιμήσεις Μόνον οἱ κ. κ. Gebrüder Senf ἐν Λειψίᾳ ἀνεδείχθησαν ἔζογοι περὶ τὰς ἀπομιμήσεις. 'Εξ ἵσου δ' ἐντιμοὶ ἀπομιμοῦνται τὰ παλαιὰ καὶ δυσεύρετα διὰ συλλογὰς μόνον, ἐπιτυποῦντες διὰ μελάνης τὰς λέξεις facsimile (=πανομοιότυπον) ἢ falsch (=ψευδές). 'Απομιμούμενοι δὲ ιδίως τὰ Ἀμερικανικὰ ἥτοι τὰ καλλιτεχνικώτερα, ςρα καὶ τὰ δυσχερέστερα, τοσούτῳ ἐπιτυγχάνουσι, τηλικαύτην δομούτητα ἀποδίδουσι τοῖς ἀπομιμουμένοις, ὥστε ἐάν ὑπῆρχον αἱ ταχυδρομικαὶ σφραγίδες, οὐδὲ ὁ δεξιώτατος γραμματοσημολόγος θ' ἀνεκάλυπτε τὸ πρᾶγμα. Δύνασθε νὰ παραβάλλητε τὸ γνήπιον καὶ τὸ φευδῆς καὶ ν' ἀμφιβάλλητε ἐάν δοντως εἴνε φευδῆς ἢ ἐκ προθέσεως σᾶς τὸ λέγουσι τοιούτο πρὸς ἀπτεῖσμόν. Μάλιστα ἡ δεινότης αὐτῶν καταδείκνυται ἐν τῇ λαμπροτάτῃ σειρᾷ τῶν τῶν Ἁνωμένων Πολιτειῶν καλλιτεχνικώτων γραμμα-

τοσήμων, τῶν φερόντων τὰς Ἑλληνικὰς θεότητας, τιμωμένων δὲ ἀπὸ 2 cents—60 dollars. ὃν ἡ δυοίστης ἴκανοποιεῖ καὶ τὰς ἀπαιτητικωτέρας ἀπαιτήσεις τοῦ στρυφυνοτέρου ἀνθρώπου. Ἐνῷ δὲ τοιαῦτα ἀληθῆ τιμῶνται ύπερ τὰ 1500 φράγκα παρὰ τῶν γραμματοσημευτόρων, οἱ κ. κ. Gebrüder τὰ πανομοιότυπα (24 τὸ δλον) ἀντὶ τριῶν μόνον φράγκων πωλοῦσιν.

Αἱ ἀπομιμήσεις αὗται κατηργημένων γραμματοσήμων οὐδημῶς καταδιώκονται ύπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων ἔθνων, καθ' ὅσῳ οὐδεμίᾳ βλάβη ἐκπηγάζει παρὰ τούτων. Μάλιστα δέ, καθ' ἡμᾶς, εὐεργετικοὶ καθίστανται ἐπὶ μέρους οἱ ἀπομιμηταὶ τοῖς γραμματοσυλλέκταις, ἀτε παρέχοντες τὸ μέσον τῆς ἀπομιμησεως τῶν ἀσχημιῶν πάσης συλλογῆς· πλὴν ἔξι χλλοῦ ἡ εὐεργετικότης αὕτη αἰσθητῶς ἐλαττοῦται, διταν ἀποβλέψωμεν ὅτι ἡ παραγωγὴ τῶν κιβδήλων ἐπιφέρει τὴν αὔξησιν τῆς τιμῆς τῶν ἀληθῶν ἐπειδὴ αἱ ἀπομιμήσεις γραμματοσήμου τινὸς ἀγγέλλουσι τὴν ἔξαφάνισιν τῶν ἀληθῶν, ὅπερ οἱ κατέχοντές τινα τούτων ὑπερόγκως πωλοῦσιν αὐτά.

Ίδού λοιπὸν τὰ γραμματότημα καὶ τὰ ἔξι αὐτῶν ὥφελήματα. Ἐξευτελίζομενα καὶ καταφρονούμενα, ταπεινούμενα καὶ παρερριμένα, εὐγενέστατα προσόντα δύως προβλέλουσι, διασπείροντα πλοῦτον γνώσεων πρὸς ἔκμ. θησιν καὶ εἰςκρίτεις δὲ καὶ σκέψεις σπουδαίας ἐμβάλλοντα καὶ αὐτοῖς ἔτι τοῖς ἀστόργως ἀδικήσασι τὴν τιμὴν των. Ἀλλὰ τί πρὸς τοῦτο Ἐὰν οἱ πολλοὶ ἀδαεῖς τοῦ πράγματος, καὶ ἀσπουδεὶς κρίνοντες μετὰ γλευχσμοῦ ἀπολακτίζουσιν αὐτά, οὐδὲν ἐκ τούτου προσάπτεται αὐτοῖς. Διότι μή τοι ἡ ἐσφρλμένη γνώμη τινῶν δύναται νὰ μειώσῃ τὴν ἀξίαν οἰουδήποτε ἀντικειμένου ούπιαδῶς κεκτημένου τοιαύτην; Ήμή τοι ἡ σκαληνὴ κρίσις σκαληνοτέρου νοῦ δύναται νὰ ἔξαφανίσῃ ἀξίαν καὶ εὐγένειαν ἀδρατον τῇ ἀμβλυωπίᾳ του; Καὶ πάλιν δὲ ἐάν τινες χρῶνται κακῶς τοῖς γραμματοσήμοις, οὐδὲν ἀπὸ τούτου κατ' αὐτῶν. Οὐ δὲ ἐπιστήμη τις ἡ τέχνη, ἐπειδή τινες κακῶς γνωρίζουσι καὶ χρῶνται αὐτῇ, εἴνε κακή· ἡ ἀξία τῆς ὑπάρχει πάντοτε καὶ ἡ μεγαλειότης τῆς διαλάμπει. Καὶ οἱ ἀνεπεξέργαστοι ἀδάμαντες εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀγρίου Ἰνδοῦ εἰσὶ λίθοι σκληροὶ μόνον μηδαμινοί, ἐν δὲ ταῖς τοῦ τεχνίτου κειμήλια πολυτιμότατα ἀποβάνουσιν. Ἀλλὰ τέλος ἡ συλλογὴ τῶν γραμματοσήμων ἐκ τῶν προεκτεθέντων πάντων, πλείστων ὄφελειων πάροχος καταδεικνυμένη καὶ ἐπιστημονικὴ ἀκριβῶς διατριβή, τακτέα ἐν ταῖς καλλίσταις καὶ εὐγενεστέραις ἐνασχολήσει τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐν Πειραιῇ, κατὰ Μάρτιον, 1889

K. N. X.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Α ΔΑΜΑΛΑΣ.

Ο διάσημος καλλιτέχνης Ἀριστείδης Α. Δαμαλᾶς ἡ εὐγενής ἐκείνη ὑπαρξίας ἡτις ἀπέσπα ώς μαγνήτης τὰς συμπα-

θείας καὶ τὸ διαφέρον διὰ τῶν φλογερῶν αὐτοῦ βλεμμάτων καὶ τῆς ζωηροτάτης ὅσον καὶ ὀρχίτης φυσιογνωμίας αὐτοῦ ἐξ ἡς δικαιώτατα ἐπωνομάσθη καὶ προσηγορεύετο παρ' ἀπάντων «Ἀπόλλων τῆς μεσημβρίας» διὰ τῆς σπανίας καὶ μοναδικῆς δυνάμεως τῆς ψυχικῆς αὐτοῦ θελήσεως ἐν βραχυτάτῳ καταρτισθεὶς ἡθοποιὸς καὶ τάχιστα ἀνακυριχθεὶς ἐν τῇ βασιλίδι τῶν πόλεων τοῦ κόσμου διά μέγας καὶ πρώτιστος καλλιτέχνης τῆς Γαλλικῆς σκηνῆς ἀποσπάσας οὕτω τὸν θαυμασμὸν καὶ τὰς ἐπευφημίας τῶν δύο κόσμων, τὴν εύγνωμοσύνην δὲ καὶ τοὺς ἀκριβιφενεῖς ἐπαίνους τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐπὶ τῇ μεγάλῃ ταύτῃ τιμῆ, ἦν τῇ ἡμετέρᾳ πατρίδι διὰ τῆς τέχνης καὶ τῶν ψυχικῶν αὐτοῦ ἀρετῶν περιποιήσατο, ἐπέπρωτο ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς νεότητός του καὶ τῇ ἐστεμένη σταδιοδρομίᾳ τοῦ εὐγενοῦς σταδίου του νὰ ῥίψῃ εἰς ἄληκτον πένθος φιλοστοργότατα ἀγαπῶσαν αὐτὸν μητέρα, πεφιλημένους ἀδελφούς καὶ βαρυπενθοῦσαν σύζυγον, εἰς βαθεῖαν δὲ λύπην τοὺς ἐκ τοῦ σύνεγγυς γνωρίσαντας καὶ καθόλου ἐκτιμήσαντας τὴν εὐγένειαν τοῦ ἥθους καὶ τὰ ψυχικὰ αὐτοῦ πλεονεκτήματα διὰ τοῦ προώρου θανάτου του, ἐπισυμβάντος ἐν Παρισίοις τῇ 6/18 Αύγουστου.

Ο πολύκλαυστος καλλιτέχνης Ἀριστείδης Δαμαλᾶς γεννηθεὶς ἐν τῇ ἡμ. πόλει τῇ 6 Ιανουαρίου τοῦ 1855 καὶ τὰς ἐγκυκλοπαιδικὰς αὐτοῦ σπουδὰς ἐν τοῖς ἡμ. σχολείοις ποιησάμενος, μετέβη κατόπιν εἰς Μασσαλίαν, Παρισίους καὶ Λονδίνον πρὸς ἐκμάθησιν τῶν εύρωπαϊκῶν γλωσσῶν, ἐν αἷς κράτιστα τελειοποιηθεὶς ἐπανέκαμψεν εἰς Ἀθήνας παρὰ τῇ οἰκογενείᾳ αὐτοῦ. Ο θύριος ἐν τούτοις καὶ αἱ ἐντυπώσεις τοῦ Παρισιοῦ βίου δὲν ἥδυνατο ἢ πεπρωμένως νὰ ἐπιδράσωσιν ἐπὶ τοῦ φύσει ζωηροῦ χαρακτῆρος καὶ τῶν θερμῶν αἰσθημάτων τῆς τρυφερᾶς αὐτοῦ καρδίας δι' δὲ μᾶλλον Παρισιόν τῇ Ἀθηναῖον ἥδυνατό τις νὰ ἐκλαβῇ αὐτὸν ἐκ πρώτης ὅψεως καὶ μόνον ἐν ταῖς περὶ Ἐλλάδος συζητήσεσι κατεδηλώντο τὸ φιλόπατρι φρόνημα γνησιωτάτου «Ἐλληνος, κάλλιστα συνειδότος τὸν προορισμὸν αὐτοῦ. Καὶ ίδού ὅτε τὸ 1878 ἡ ἡμ. πατρὶς ἐκάλει ἐν ἐπιστρατεύσει τοὺς διπλίτας πρὸς ὑποστήριξιν τῶν δικαιωμάτων αὐτῆς καὶ ἐπιτέλεσιν τῶν προαιωνίων πόθων, διαχρίτης καὶ φαιδρότατος ἐκεῖνος νεανίας ἡ ζωὴ καὶ τὸ κάλλος τῶν αἰθουσῶν τῆς ἀνωτάτης περιωπῆς τοῦ Ἀθηναϊκοῦ κόσμου κατατάσσεται ἐθελουσίως ἐν ταῖς τάξεσι τοῦ στρατοῦ εὐταλῆς ἵππεύς καὶ ἀρειμάνιος στρατιώτης, προσαχθεὶς ἐν βραχυτάτῳ χρόνῳ εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ λοχίου ἀπολαύων λίγων συνεχῶς τοὺς ἐπαίνους τῶν ἀνωτέρων αὐτοῦ ἀξιωματικῶν διὰ τε τὴν πιστὴν ἐκτέλεσιν τῶν στρατιωτικῶν καθηκόντων αὐτοῦ καὶ τὴν ἀξιοπρεπῆ θέσιν, ἦν ἐν ταῖς τάξεσι παραδειγματικῶς ἐτήρει. Μετὰ τετραετῆ στρατιωτικὸν βίον, ἀφέθη καὶ πάλιν ἐλεύθερος εἰς τὰς θελήσεις καὶ τὰς δρμάς τῆς νεανικῆς αὐτοῦ καρδίας, ἀείποτε τείνων τὸ βλέμμα τῆς εὐφανταστού αὐτοῦ διανοίας, εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Γαλλίας πρὸς ἐπιτέλεσιν τῶν ἀκαθέκτων ἐφέσεων τῆς ψυχῆς του καὶ συμπλήρωσιν τῶν μεγάλων πόθων.